

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Пазарджик , 20.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на трети декември, през две хиляди и двадесета година в
следния състав:

Председател: Димитър Бишуров

при участието на секретаря Ива Чавдарова
като разгледа докладваното от Димитър Бишуров Административно
наказателно дело № 20205220201351 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

**Образувано е по жалба на И. Н. И. от гр.Пазарджик, ЕГН
***** против Електронен фиш серия К, № 2750700 на ОД на МВР -
Пазарджик, с който на основание чл.189 ал.4 от ЗДП във вр. с чл.182 ал.2,
т.3 от ЗДП, за нарушение на чл.21 ал.2 вр. с ал.1 от ЗДП е наложена глоба
в размер на 100 лв. /сто лева/.**

**В подадената жалба се съдържат оплаквания за процесуална и
материална незаконосъобразност на атакувания ЕФ, чиято отмяна се
иска.**

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като поддържа
жалбата си и иска отмяна на обжалвания ЕФ.

За ответникът по жалбата – териториалната структура на ОД на МВР
Пазарджик, редовно призована чрез директора, не се явява представител.
Постъпва писмено становище от пълномощник на директора на
горепосочената дирекция, с което излага съображения за потвърждаване на
ЕФ. Претендира се и присъждане на разноски.

Районният съд провери основателността на жалбата, след като съобрази становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено следното:

Жалбоподателят е санкциониран затова, че на 07.04.2019 година, в 15:14 часа, в обл.Пазарджишка, на път II-37, км 118+502, при кръстовището със с.Сарая, с посока на движение към гр. Пазарджик, при ограничение от на скоростта от 60 км/ч, въведено с пътен знак В26, е управлявала л. а. „Опел Астра“ с ДК № ***, като се е движил с превишена скорост от 85 км/ч.

Скоростта била установена и фиксирана с автоматизирано техническо средство /АТСС/ – мобилна радарна система ARH CAM S1 с № 11743bb. Системата отчела движение със скорост от 88 км/ч, т.е. превишение на скоростта от 28 км/ч, но от това превишение били извадени 3 км/ч, каквато е възможната технически допустима грешка на техническото средство при засичане на движение със скорост до 100 км/ч, което би било в полза на жалбоподателя. Така се формирало превишение на скоростта от 25 км/ч.

Въз основа на това бил издаден атакуваният ЕФ, който бил връчен лично на жалбоподателя на 24.06.2020г., а след това той го обжалвал с жалба подадена чрез АНО на 07.07.2020г., т.е. в срока по чл.189 ал.8 от ЗДП, при което е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице, активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на ЕФ.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото писмени доказателства, които кредитира изцяло, т.к. те са непротиворечиви.

При така установеното настоящият съдебен състав намира, че жалбата против атакувания ЕФ е неоснователна по следните съображения:

Първо следва да се каже, че в хода на административнонаказателното производство по безспорен начин се доказва фактът на извършеното нарушение по чл.21 ал.2 във вр. с ал.1 от ЗДП.

Следва да се отбележи, че процесният електронен фиш без всякакво съмнение е бил връчен на жалбоподателя, доколкото след това той го е

обжалвал. В ЕФ изрично е цитирана дадена от законодателя възможност на санкционираното лице на основание чл.189 ал.5 от ЗДвП в 14-дневен срок да предостави писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на МПС, въз основа на които да се анулира издадения фиш. В законоустановения срок такива действия не са предприети от страна на жалбоподателя, поради което с оглед нормата на чл.188, ал.1 от ЗДвП, той правилно е бил привлечен към отговорност в качеството му на собственик на процесното МПС. В този смисъл авторството на нарушението в лицето на санкционирания субект е безспорно доказано, а възражения в противния смисъл биха били неоснователни.

Не може да се сподели възражението в жалбата за допуснато съществено процесуално нарушение, т.к. с връчването на ЕФ на жалбоподателят не бил връчен и снимковия материал от АТСС, с което бил лишен от възможността да посочи евентуално друго лице, което на процесната дата е управлявало автомобила и извършило нарушението. На това възражение следва само да се отговори, че в ЗДП няма изискване към издателя на ЕФ заедно с него да връчва на санкционираното лице и снимковия материал, с който нарушението е заснето и установено.

Съдът констатира, че в процедурата по издаването на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения и материалният закон е приложен правилно.

На първо място следва да се каже, че съгласно чл.189 ал.4 изр.първо о ЗДП: *„При нарушение, установено и заснето с техническо средство, отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш с налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение”*.

Внимателният анализ на разпоредбата налага извода, че когато е налице нарушение - установено и заснето с техническо средство, тогава се издава електронен фиш - в отсъствие на контролен орган и на нарушител.

С измененията на ЗДП, публикувани в ДВ бр.19 от 13.03.2015 г., законът беше съобразен с изложените в Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС становища относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта. В разпоредбата на чл.189, ал.4 от

ЗДвП беше добавен терминът „автоматизирано” техническо средство, а съгласно §6, т.65 от ДР на ЗДП– „Автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес”. Казано с други думи, контролният орган не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяване на контрола го изключва и демонтира. За всичко това се съставя и протокол. Именно в това се изразява поставянето на начало и край на работния процес от контролния орган, т.е. той по никакъв начин не влияе на процеса на самото измерване на скоростта от съответното АТСС, което абсолютно независимо и на база вградения му софтуер и радар извършва измерване, респ. заснемане и се констатира евентуално превишение. При това положение е несъмнено, че нарушението се констатира в отсъствие на намеса на контролния орган. В този смисъл евентуални възраженията за установяване на нарушението в присъствие на контролен орган биха били несъстоятелни.

С оглед на това според настоящия съдебен състав не са налице никакви, дори и служебно установени нарушения на процесуалните правила при издаван на ЕФ.

Издаденият ЕФ съдържа реквизитите по чл.189 ал.4 от ЗДП. В разпоредбата на чл.189 ал.8, изр.2-ро от ЗДП е посочено, че когато изпраща жалбата против ЕФ в съда, директорът на съответната структура на МВР или оправомощено от него лице я изпраща заедно с цялата преписка, като в съпроводителното писмо посочва и доказателствата в подкрепа на обжалвания електронен фиш, както и информация за участъка от пътя с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта по [чл. 21](#), посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка. Всичко това по настоящото дело е сторено. Отделно от това и в самия ЕФ е било

посочено, че скоростта е била измерена с АТСС – посочената по-горе мобилна радарна система ARH CAM S1 с № 11743bb. Също така мястото на нарушението – път II-37, км 118+502, както и посоката на движение – в посока на движение към гр.Пазарджик.

Видно е също така, че ЕФ е издаден в законоустановените срокове, в рамките на материалната и териториална компетентност на своя издател. Негов съдържание съответства на изискванията на чл. 189 ал.4, изр.2-ро от ЗДП, т.е. отразява териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което съвпада с данните от техническото средство, изведени на фотос /лист 11 от делото/. Описано е нарушението по време, място и констатирано превишение на скоростта. Разминаването между скоростта, която се сочи като измерена по данните от фотоса и възприетата като установена в ЕФ се отдава на редуцирането ѝ, предвид възможността за допустима техническа грешка от 3 км.час, която е отчетена в полза на нарушителя. Посочени са нарушените разпоредби на ЗДВП /чл. 21, ал.2 във вр. с ал.1/, както и наложената глоба по размер, място, начин и срок на плащане.

Като се има предвид фотосът с № 0128526, направен от ARH CAM S1 с № 11743bb, придружаващ ЕФ и имащ статут на веществено доказателствен средство по смисъла на чл.189 ал.15 от ЗДП, може да се заключи, че същия този фотос, заснет от техническото средство, с което е било регистриран нарушението е напълно валиден и изготвен в съответствие с техническите изисквания.

Визираните реквизити най-долу на фотосът, напълно съответстват на възприетото като време, начин и място на извършване на нарушението. Установява се посока на измерване, която напълно съвпада с посоката на движение на МПС. Засичани са били приближаващите се автомобили, какъвто на фотосът е процесният автомобил на жалбоподателя. Установява се въведеното ограничение на скоростта, както и конкретно засечената скорост на автомобила на жалбоподателя.

Мястото на разположение на АТСС е било отразено и съставени протокол за използване на АТСС /лист 7 от делото/. В този протокол, съставен на основание чл.10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. на МВР за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства

системи за контрол на правилата за движение по пътищата, също подробно отразено, че въвеждащият ограничението пътен знак В26 се е намирал на 150 м от мястото на разположението на АТСС, както и че последното е било в режим на измерване „С” – стационарен, с посока на действие „П” – приближаващ. Ту веднага следва да се каже, че от приетото като писмено доказателство официално уведомително писмо от ОПУ-Пазарджик и приложената карта на пътния участък, в който на процесната дата е извършван контрол на скоростта /л.40-42 от делото/ става категорично ясно, че АТСС се е намирало не на 150 м а на 130 м от мястото, където е бил поставен пътния знак В26. В този смисъл отразеното като разстояние от 150м в горния протокол е невярно, но то не опорочава по никакъв начин процедурата по установяването на конкретното нарушение. Това е така, защото в случая е несъмнено и че е било изпълнено изискването на чл.8 от Наредба № 81213-532, който разписва, че при контрол на въведено с пътен знак ограничение на скоростта мястото за разполагане на АТСС се определя така, че АТСС да извършва измерване след навлизане на превозното средство в зоната с ограничение на скоростта. Ноторно е за съда, би могло да се провери от всеки заинтересован посредством прочитане на инструкцията за експлоатация на процесното АТСС, че същото може да извършва измерване на скорост и заснемане на разстояние до 300 м от мястото на което то е разположено, а щом е било на 130 м от пътния знак В26, то значи че е измерило скоростта на автомобила на жалбоподателя именно в зоната на действие на ограничението на скоростта до 60 км/ч. Още повече, че видно от отразеното във фотосът изготвен от АТСС /л.11 от делото/, автомобилът на жалбоподателят и бил засечен, когато е бил на разстояние 77 м пред АТСС, т.е. намирал се е в зоната на действие на ограничението на скоростта от 60 км/ч.

Спазено е било и изискването на чл.10 ал.3 от Наредба № 81213-532, именно направена е била снимка /лист 8 от делото/, отразяваща на разположението на АТСС на конкретния участък от пътя.

Освен всичко казано до тук, мястото на извършване на нарушението може да се идентифицира и посредством посочените географски координати представения фотос от АТСС, както е и идентифицирано посредством представената и коментирана по-горе карта от ОПУ-Пазарджик.

ЕФ не е опорочен, независимо че в него няма данни за конкретните

физически издател и за дата на издаването му. Тук следва да се припомни, че посочването на конкретното физическо лице - оператор на мобилната система както и датата, на която то е разпечатило на хартиен носител ЕФ не са сред реквизитите на последния по смисъла на чл.189 ал.4 от ЗДП. В този смисъл им изрично произнасяне и в Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС, в тази му част то не е загубило своята актуалност.

Процесното техническото средство е одобрен тип средство за измерване на скоростта и към момента на установяване на нарушението е било технически изправно /виж приетите като писмени доказателства удостоверение и протокол от проверка за техническа изправност на лист 13-15 от делото/.

Мястото, където е извършен видеоконтрол на скоростта не е бил предварително обозначено с поставянето на пътен знак Е24, което се установява от приетия като писмено доказателство протокол за използване на АТСС /лист 1 от делото/, но с измененията на чл.165 ал.2, т.8 от ЗДП през 2017г. и с отмяната на чл.7 от Наредба 8121з-532 от 12.05.2015г. на МВР това изискване отпаднало, както е отпаднало изискването и за оповестяване на мястото на контрол на скоростта чрез средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерството на вътрешните работи.

Установява се от приетите като писмени доказателства официално уведомително писмо от Областно пътно управление-Пазарджик и приложен към него карта, че на посочените в ЕФ дата и място, т.е. по процесното трасе на път II-37, в района на кръстовището с път за с.Сарая, обл.Пазарджишка /на км 118+502/ е имало поставен процесният пътен знак В26, като същият е бил на км 118+370 в дясно, съобразно посоката на движение на автомобила описан в обжалвания ЕФ. Именно въведеното с този знак ограничение на скоростта не било спазено.

Поради всичко казано до тук следва да се заключи, че в процеса на установяване на административното нарушение не са били допуснати съществени процесуални нарушения /СПН/, накърняващи правото на защита респ. за нарушения на материалния закон, при издаването на обжалвания ЕФ.

С оглед на всичко гореизложено съдът намира, че правилно е бил ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя

Илиев като собственик на процесното МПС, с което е било извършен вмененото нарушение, доколкото за превишение на разрешената скорост з движение в конкретния пътен участък, т.е. в извън населено място, пр ограничение, въведено с пътен знак В26, със скорост от порядъка на 21 – 30 км Час, се налага глоба в размера на 100 лева.

Не може да бъде споделено възражението изразено от жалбоподателя писмена молба по делото, депозирана в с.з. на 26.10.2020г., с приложени към нея пет броя фотоси на процесния пътен знак В26. Според това възражение пътният знак не отговарял на изискванията по чл.6 ал.5, чл.15 ал.2 и чл.16 ал. от Наредба № 18 от 23.07.2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци. З съда не стана пределно ясно какво точно се цели с това възражение, като сам може да се предполага, че с него жалбоподателят иска да внуши, че н процесната дата не имал обективна възможност да види добре пътния знак респ. да възприеме въведеното с него ограничение на скоростта, а след това д се съобрази с това като управлява с разрешената от знака скорост. Такова едно внушение обаче се опровергава не от друго, а самите фотоси на пътния знак представени от жалбоподателя и най-вече тези, свалени от интерне платформата “Гугъл карти“ /Google maps/. Да, вижда се че по знака има след от отвори, но също така се вижда отлично и изписаното на него число – 60 което е ограничението на скоростта. Вижда се също, че по начина н разположението на пътния знак отстрани на платното /в дясно съобразн посоката на движение към гр.Пазарджик/ същият е категорично видим з всички водачи на ППС, пътуващи в посочената посока.

При този изход от делото – потвърждаване на ЕФ, принципно ответна страна – ОДМВР-Пазарджик, би имала право на разноски. В същото време оба искането на А. С. Г., в качеството му на пълномощник на директора на ОДМВР Пазарджик, от която териториална структура е издаден фишът, направено постъпило писмено становище по съществото на спора преди последно съдебно заседание, а именно за присъждане на разноски на основание чл.63 ал вр. с ал.3 от ЗАНН, във вр. с чл.144 от АПК и във вр. с чл.78 ал.8 във вр. с чл.3 т.3, пр.2 от ГПК, не може да бъде уважено. Това е така, защото видно представеното пълномощно пълномощникът А. С. Г. – началник сектор „П при ОДМВР-Пазарджик е лице с юридическо образование.

Тук веднага следва да се каже, че отговорността за разноси е обективна невиновна, като на репарирание подлежат само действително направени разноси, чието присъждане законодателят е предвидил. Единствено изключение, което законодателят предвижда, е в хипотезата на [чл.78 ал.8 ГПК](#), която гласи, че в полза на юридически лица или еднолични търговци присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Това е единственото законоустановено изключение когато ще е законосъобразно присъждането на разноси, без същите да доказани по делото. Нормата на [чл.78 ал.8 от ГПК](#) е процесуална и като такава от публично-правен ред, визира изключение от общото правило за присъждане на разноските и според настоящия състав не следва да се тълкува разширително или да се прилага по аналогия и в хипотезите, когато страната по делото представлявана не от юрисконсулт, а от други служители с юридическо образование по смисъла на [чл. 32, т. 3, предл. 2 от ГПК](#).

В конкретния казус директорът на ОДМВР-Пазарджик е бил надлежно представляван в АНП по пълномощие от началника на сектор „ПП“ при същата дирекция, което в случая е допустимо по силата на чл.32, т.3, предл.2 от ГПК в връзка с чл.17 ал.3 от АПК, като пълномощникът своевременно е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а изходът на спора е частично благоприятен за представляваната от него страна, но липсва законово основание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като ОДМВР-Пазарджик не е бил представляван от юрисконсулт, каквото е изискването на [чл. 78, ал. 8 ГПК](#).

В този смисъл има достатъчно съдебна практика, като само за пример могло да се цитира Решение № 1739/17.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 14713/2015г., IV отделение, в което е казано: „Заплащането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), който текст е субсидиарно приложим чрез нормата на [чл. 144 от АПК](#). Както в разпоредбите на [чл. 143 от АПК](#), така и на [чл. 78 от ГПК](#) законодателят регламентира присъждането на реално направените в хода на съдебния процес разноси, размерът на които и заплащането им се доказват с представяне на платежни документи и с прилагане на списък. Единственото отклонение от този принцип е предвидено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), която норма е приложима само по отношение на възнаграждението на юрисконсултите. Други лица с юридическо образование, представляващи съответния орган са посочени в нормата на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#). Настоящият съдебен състав счита, горепосочената разпоредба представлява изключение от общото правило, поради което

недопустимо разширителното ѝ тълкуване и прилагането ѝ по аналогия. Ето защо разноси на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК се присъждат на основание Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения само при защита от юрисконсулт, не и от друго лице с юридическо образование, което е чл. на колективен административен орган. Изложението не противоречи на Тълкувателно решение № 3 от 13 май 2010 г. на Общо събрание на колегията във Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 5/2009 г., на което се позовава касаторът. В него е направено разграничение между едноличен административен орган - министър, областен управител, кмет, директор и колективен административен орган със статут на юридическо лице - Комисия за защита на конкуренцията, Комисия за енергийно и водно регулиране и др.; колективен административен орган без статут на ЮЛ. Посоченото тълкувателно решение се отнася до присъждане на възнаграждение, в случай, че административният орган е представляван в съдебно производство от юрисконсулт, а не от друго лице с юридическо образование“.

В аналогичен смисъл са и Решение № 1141/03.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 13808/2015г., IV отделение, Определение № 47/26.01.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 62/2017г., Решение № 80/08.02.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 1059/2016г., Решение № 2192/17.12.2019г. на Административен съд Бургас по адм. д. № 3049/2019г. и др.

По изложените до тук съображения Пазарджишкият районен съд настоящият състав, след като извърши анализ на установените обстоятелства на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К, № 2750700 на ОД на МВР-Пазарджик, с който на И. Н. И. от гр.Пазарджик, ЕГН ***** на основание чл.189 ал.4 от ЗДП във вр. с чл.182 ал.2, т.3 от ЗДП, за нарушение на чл.21 ал.2 вр. с ал.1 от ЗДП е наложена глоба в размер на 100 лв. /сто лева/.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за присъждане на разноси в полза на ОДМВР-Пазарджик.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пре
Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____